

ES PERD
EL SENYAL
Joan Margarit

Editorial: Proa
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 94
Euros: 16 euros

Joan Margarit ha publicat un nou recull de poemes que ha aconseguit enfilar-se fins dalt de la llista dels llibres més venuts JOSEP LOSADA

Brusc, fidel, solitari, agraït

Sempre hem de ser cautelosos a l'hora de jutjar poetes d'obra profusa per no caure en la resposta mecànica d'indiferència davant dels nous llibres que van publicant amb un ritme marcat per l'assiduitat. En el cas de Joan Margarit no ens podem deixar portar per la reacció desganada de l'aparició d'un *altre* poemari de l'autor.

L'obra de Margarit no ha fet cap corba en la direcció de la repetició i l'estancament. L'obra de Margarit és plenament viva i es desplega amb clars senyals d'evolució i creixement. I un exemple perfecte és *Es perd el senyal*, el nou recull que acaba de publicar.

Es perd el senyal és una seqüència única de 74 poemes urgents i decisius. El llibre s'ha de llegir atentament a tres nivells diferents, però complementaris i suplementaris. Primer, hi ha la lectura general del conjunt on Joan Margarit endreça els seus records, en un gest paral·lel al manament de Jahvè a Ezequies: "Posa ordre a casa teva, perquè moriràs, no viuràs més."

Després, tenim la lectura més concreta dels fils i nuclis temàtics que acaben conferint un gran sentit d'unitat al poemari. Fils i nuclis temàtics de gran humanitat i profunditat com ara la salvació, la memòria, la mort, l'amor, el perdó, la veritat, la felicitat, la solitud, la llibertat, l'agonia, la culpabilitat, la humilitat, la tradició, la consciència...

Finalment ens trobem, lliures de tota servitud contextual, davant de cada poema aïllat. Ara bé, no podem deixar de banda la riquíssima xarxa de ressons intertextuals entre els poemes d'*Es perd el senyal* i la resta de la producció de Margarit.

A *Es perd el senyal* Margarit ha volgut extreure la seva aposta per l'essencialització del discurs poètic, un fenomen que s'havia començat a manifestar a partir de *Misteriosa-ment feliç* (2008). Al mateix temps el nostre poeta ha aprofitat la circumstància per sotmetre la versificació a una tensió encara més gran. La formalització dels poemes és molt subtil i cal llegir amb cura. *Es perd el senyal* es llegeix febrilment, però a posteriori cal tornar-hi per aprofundir en els continguts i les peculiaritats formals.

L'apunt

Joan Margarit, nascut a Sanaüja (la Segarra) el 1938, és arquitecte i poeta. *Es perd el senyal* és el poemari que en fa vint-i-cinc, des del 1981, en què va debutar amb *L'ombra de l'altre mar*.

Paral·lelament, *Es perd el senyal* ens mostra un Margarit més conceptual i, al mateix temps, paradoxalment més colpidorament humà. Pel costat del conceptualisme, el llibre està salpebrat d'aforismes i pensaments, i com a mostra tenim la subtil asseveració sobre l'amistat, a partir de Ciceró i Montaigne: "Saber per on surt la tenebra que és la teva." I per la banda de la humanitat el llibre posa sobre la taula nocions com ara el perdó, l'agraïment i la salvació, i les explora a fons, dotant el llibre d'una extraordinària càrrega de dramatisme, d'autenticitat i de desenvolupament moral. A tall d'exemple, només cal citar el poema *Una estructura*, que gira a l'entorn de l'obra arquitectònica més arriscada de la carrera de Margarit, la cúpula del pavelló Fernando Buesa de Vitòria, que va ser destruïda fa relativament poc temps. Davant d'aquesta situació tan lamentable i tan condemnable Margarit, des d'una immensa força interior, replica: "Perdó per una cúpula de ferro. Perdó per als que l'hagin destruït." En definitiva, *Es perd el senyal* és un llibre menys vehement però més soterradament contundent.

Es perd el senyal ens ofereix dues lliçons dignes d'aprendre. Una obra extensa pot ser una obra d'excel·lència sostinguda. La poesia no és una qüestió majoritàriament dels anys de joventut. *